

LA VENJANÇA

ANTON P. TxÉkHOV

Lev Sàvvitx Turmànov era un home normal i corrent:
un senyor calb, que havia fet uns quants diners
i que tenia una dona encara jove i agradable.
Ara es trobava en una festa
per celebrar el sant d'un dels seus amics
i estava jugant una partida de cartes.
La partida no li anava bé
i tenia el front amarat de suor.
Llavors es va adonar que feia estona
que tenia el got buit.

Es va aixecar i, de puntetes,
va anar passant entre les taules
i va entrar en una sala
on els més joves estaven ballant.
Els va somriure afablement,
va donar un cop paternal a l'espatlla
d'un jove farmacèutic escanyolit
i, per una porteta, va passar al menjador.

Aquí, sobre una taula rodona,
hi havia ampolles i gots amb whisky.
I, entre d'altres coses, va descobrir-hi una plata
amb ceba i julivert, i una arengada
que algú havia deixat a mig menjar.

Lev Sàvvitx va omplir un got,
va fer un gest com si anés a dir unes paraules,
es va beure tot el whisky
i va fer una ganyota de dolor.
Llavors, va punxar l'arengada amb la forquilla
i... de cop i volta, va sentir unes veus
que li arribaven de la sala del costat.

—Molt bé, d'acord —deia una veu de dona—, però quan?

«És la meva dona», va pensar Lev Sàvvitx
quan va reconèixer aquella veu. «Però amb qui està parlant?»

—Quan tu vulguis —va sentir que deia llavors
una veu greu—. Avui millor que no.
I demà estaré enfeinat tot el dia.

«Aquest és en Degtiariov», va pensar Lev Sàvvitx,
reconeixent la veu profunda del seu amic. Ho va
entendre de seguida i es va sentir traït. O sigui que la
seva dona també l'havia seduït. Aquella dona mai no
en tenia prou, no podia viure ni un dia sense tenir
alguna aventura.

—Sí, demà estaré enfeinat —va sentir que continuava dient
la veu d'home—. Per què no m'escris una nota?
Però hem de pensar com ho fem. Per correu no és prou segur.
El teu marit, aquell calçasses, podria descobrir-nos.